

rørende foranstaltningerne til rydning af Suezkanalen og én om grundlaget for De Forenede Nationers beredskabsstyrkes (United Nations Emergency Force, forkortet UNEF) tilstedeværelse og virksomhed i Ægypten. I sidstnævnte beretning redegøres bl. a. for resultaterne af generalsekretærens forhandlinger med den ægyptiske regering; disse er sammenfattet i et „Aide Mémoire“ om grundlaget for UNEFs tilstedeværelse og virksomhed i Ægypten (en oversættelse er optaget som bilag 2 til nærværende beretning). Den 21. november afgav generalsekretæren en 3. beretning vedrørende efterlevelsen af plenarforsamlingens resolutioner af 2. og 7. november 1956 samt en beretning angående administrative og finansielle spørgsmål i forbindelse med UNEF.

Den 26. november vedtog plenarforsamlingen med 52 stemmer mod 9 (østeuropæiske lande), medens 13 undlod at stemme, et af generalsekretæren fremsat resolutionsforslag om den midlertidige finansiering af UNEF. Generalsekretæren bemyndiges heri til at oprette en særlig konto for FN-styrkerne, hvortil et beløb på 10 mill. dollars overføres som startkapital fra FNs driftskapitalfond. Spørgsmålet om fordelingen af omkostningerne i forbindelse med styrkerne henvises til 5. udvalg (se spalte 718).

De samme afrikanske og asiatiske lande, som fremsatte resolutionsforslaget af 7. november om de engelske, franske og israelske styrkers tilbagetrækning, fremsatte den 23. november et resolutionsforslag indeholdende en ny opfordring til Frankrig, Israel og Storbritannien om at efterkomme plenarforsamlingens resolutioner af 2. og 7. november 1956; forslaget vedtoges den 24. november med 63 stemmer mod 5 (Australien, Frankrig, New Zealand, Israel og Storbritannien), medens 10 undlod at stemme.

Et belgisk forslag, som ændrede det oprindelige forslag derhen, at „plenarforsamlingen bemærker de delvise tilbagetrækninger foretaget af de 3 lande og henstiller til dem at fremskynde deres tilbagetrækning, særlig under hensyn til de hverv, der er overdraget UNEF“, blev forkastet med 23 stemmer mod 37, medens 18 undlod at stemme. Bortset fra Grækenland og USA

stemte samtlige NATO-lande (herunder Danmark) for den belgiske ændring.

Den 24. november 1956 vedtoges yderligere med 65 stemmer mod ingen, medens 9 (de østeuropæiske lande bortset fra Jugoslavien) undlod at stemme, et af Canada, Columbia, Indien, Jugoslavien, Norge og USA fremsat resolutionsforslag, som godkender generalsekretærens to beretninger om grundlaget for UNEFs tilstedeværelse og funktioner i Ægypten og om rydningen af Suezkanalen.

På dette tidspunkt var en betydelig del af De Forenede Nationers beredskabsstyrke, herunder danske enheder, ankommet til Ægypten. Styrken omfatter enheder fra følgende lande: Brasilien, Canada, Columbia, Danmark, Finland, Indien, Indonesien, Jugoslavien, Norge og Sverige. Den første del af UNEFs opgave var afsluttet med fuldførelsen af den britisk-franske tilbagetrækning den 22. december 1956. Herefter omgrupperedes styrken og rykkede etapevis ind på Sinai-halvøen, efterhånden som denne rømmedes af de israelske tropper.

Den 15. januar forelå en ny beretning fra generalsekretæren om den endnu ikke fuldendte tilbagetrækning af israelske styrker fra ægyptisk område, og den 17. s. m. genoptoges debatten i plenarforsamlingen med udgangspunkt i beretningen. Der blev afgivet indlæg af en lang række delegationer, herunder også den danske. Ambassadør Karl I. Eskelund pegede på betydningen af, at de israelske styrker i overensstemmelse med de tidligere vedtagne resolutioner blev trukket tilbage bag våbenstilstandslinjerne; samtidig understregede han de i beretningen indeholdte udtalelser om nødvendigheden af at finde frem til positive og konstruktive løsninger på de spørgsmål, der i så lang tid havde bragt freden i fare, således retten for alle nationer, herunder Israel, til fri passage af Suezkanalen og Tiranstrædet og sikringen mod indfald over våbenstilstandslinjerne mellem Israel og dets arabiske nabolande.

Fra 25 afrikanske og asiatiske magters side fremsattes et resolutionsforslag, hvorefter plenarforsamlingen „med beklagelse og bekymring“ mærkede sig, at Israel ikke havde efterkommet forsamlingens tidligere vedtagne resolutioner. Endvidere indeholdt